

REVISTA

Curiositats granollerines

IV

El carrer del Doctor Riera

Moltes vegades, en passar per aquest estret i curt carrer, que va de la plaça Gran a la placeta de l'Oli, havíem pensat en l'origen que podés tenir aquest nom, que per la forma amb que està posat, o sia amb l'adifament de Doctor, no podia ésser el nom de cap propietari o potentat que tant sols per aqueix fet ja eren tributaris de que s'els posés llur nom en un dels carrers que atravessessin llurs propietats, com passa sovint en totes les poblacions des de remotes èpoques i com es comprova també en la nostra, en veure els noms dels carrers d'en Lletjós, d'en Palaudèries, d'en Sans, d'en Boada probablement, i potser de quiscun altre. Pensàrem de bon entuvi que es fractaria d'un metge, puix que l'apel·latiu de Doctor no es solia donar, en els dos passats segles, més que als metges. Tot seguit ens posàrem a regirar el què resta d'arxiu municipal, després de la crema que en tant mala hora varen efectuar els carlins el 17 de gener de l'any 75 de la passada centúria, i enlloc podérem trobar rastre de l'origen o bateig d'aquest antic carrer, com d'altres de les antigües edats històriques. Més, per casualitat, no fa molt que transcrivint antics documents referents a nostra història local, hem vingut en esment que el nom de Doctor Riera pot molt ben datar del segle XV, i ésser un dels ascendents d'En Esteve Gilabert Bruniquer.

Efectivament, trobem que un Doctor Francisco Riera, és casat amb una noia de la senyorial casa d'Olzinelles, i era establert a Granollers cap allà als acabaments del segle XV; i com que una filla d'aquest matrimoni, Na Eulària Riera d'Olzinellas, es casà amb el pare d'en Bruniquer, dit Guerau Bruniquer i d'ofici mercader, establert a Granollers, no dubtem que es tracta del Doctor qual nom recorda el curt carrer proper a la plaça.

Vegi's, doncs, com el nom del Doctor Riera, era en aquelles èpoques un nom prestigiós.

Nosaltres, fins creiem que l'edifici de l'antiquíssima casa March, — qual façana principal donava a aquell carrer, segons es dedueix de sa interessant estructura arquitectònica en respecte al portal avui tapiat i al soberbi balcó esculpturat que engalana dita façana, — fos el domicili del Doctor Francisco Riera, emparentat amb tan rellevants famílies granollerines.

C.

HISTÒRIA DE CATALUNYA

PER

ANTONI AULÈSTIA i ERNEST MOLINÉ
S'han posat a la venda els primers quaderns a la
Casa GARRELL : Impremta

SABATERIA RIERA
Calçats de goma per a cavaller, 15 pessetes
Calçats de goma per a senyora, 8 pessetes

VULGARITZACIÓ CIENTÍFICA

Els gossos i la ràbia

Amb motiu dels darrers incidents esdevinguts la setmana passada amb ocasió d'haver mocegat un gos foll a varies persones, fem avui aquest treball de vulgarització per a que el públic conegui, en llurs signes generals, els trastorns que ocasiona la follia a la raça canina, tota vegada que el perill imminent està en que nous gossos folls puguin abraonar-se a les persones.

La ràbia en els gossos, es presenta en dugues formes generals: una, que és la coneguda amb el nom de *ràbia muda*, en la qual manquen en la bèstia els fenòmens d'irritació; i una altra, la més freqüent, que és la *ràbia furiosa*, en la qual es manifesten tots els símptomes del mal en tota sa esplendorositat. Per ésser aquesta darrera forma la més freqüent en presentar-se, donarem a coneixement del públic els signes que mostren fins a l'evidència la possessió del terrible mal.

La *ràbia furiosa*, es presenta en els gossos en els tres períodes següents:

Primer període, o fase melancònica o de tristesa; según, fase maniàtica o d'irri-

tació; i tercer, fase paralítica o terminal.

El primer període, va precedit d'una incubació, que és el temps que tarda entre la mocegada i l'explosió del mal, que es verifica en dotze o quaranta vuit hores. Els gossos mostren son mal humor i es reconeix que estan atacats de ràbia per un canvi radical d'obrar i obeir; estan nerviosos i no obeeixen a la veu de l'amo. Prompte s'els perverteix el gust i no mengen el què usualment acostumaven; contrariament a això, tenen certa preferència a menjar el què troben, mal siguin coses no alimentícies, com draps, espartenyots, fregalls, i fins, més endavant, es mengen les seves pròpies deposicions o excrements. Acaba aquest període inicial amb lleugera paràlisi de la gorja, que els produeix diferents trastorns en el mastegar i els origina espasmes variats i vòmits.

El segon període, o fase maniàtica, es presenta amb tres o quatre dies i es reconeix més palpablement per les manies que es manifesten en l'animal, en adquirir sobre tot l'irresistible propensió a mocegar. Fugen de l'amo i de la casa on s'hostatgen per a córrer pels carrers i afòres desordenadament i sense idea fixa. Es tornen vagabonds. Sofreixen alucinacions i així es veuen com capbusen, cacen mosques imaginàries i fins ells mateixos es moceguen. Desseguit els sobrevé el canvi de tonalitat de la veu, fins arribar a la ronquera, tornant-se, a pesar d'això, cridaners, fins que els sobrevé la total paràlisi de les cordes.

El tercer període o terminal, és la fase paralítica o de depressió orgànica. Per efecte de la paràlisi de la gorja i totes les pertorbacions anteriors, els animals s'afloqueixen, es demacren considerablement i fins es desfiguren en sa fesomia. Tenen una mirada fixa i acaben muts per complet, per efecte de la paràlisi total de la faringe. Això els ocasiona també la caiguda de la barra de baix i aquesta els penja. El terç posterior es paralitza també, així com el recte, la cúa (que porten amagada entre les cames) i la bufeta de l'orina. Moren, per fi, dels cinc als vuit dies.

Banco Vitalicio de España

Segurs de Vida, Dots, Sorteables, & &

Rendes vitalícies

Delegat en aquest Partit: Don M. Anglés Vilella

Plaça d'Angel Guimerà, 6 : Granollers